

Justitsministeriet
jm@jm.dk
crr@jm.dk

FÆNGSELSFORBUNDET
Hovedkontoret
Ramsingsvej 28 A
2500 Valby

Telefon 72 55 99 76
ff@faengselsforbundet.dk

København
Den 22. december 2016
Journal nr. 10.01

Høring over udkast til lovforslag om ændring af lov om fuldbyrdelse af straf m.v. (Skærpe af afsøningsvilkårene for udvisningsdømte indsatte).

Fængselsforbundet har modtaget udkast til lov om ændring af fuldbyrdelse af straf m.v.

Fængselsforbundet er enig i de foreslåede ændringer omkring udvisningsdømte i fængsler og arresthuse.

Forbundet har på det foreliggende grundlag, ikke andre bemærkninger til det fremsendte lovforslag.

Med venlig hilsen

Samira Khan Thrane
Sekretariatschef

Fængselsforbundet repræsenterer fængselsbetjente, værk mestre og uniformerede ledere i Kriminalforsorgen. Forbundet repræsenterer desuden fiskerikontrollører i NaturErhvervsstyrelsen.

Justitsministeriet
Slotsholmsgade 10
1216 København K

FÆNGSELSFORBUNDET
Hovedkontoret
Ramsingsvej 28 A
2500 Valby

Telefon 72 55 99 76
ff@faengselsforbundet.dk

København
Den 13. januar 2017

Høringssvar til Udkast til lov om ændring af lov om fuldbyrdelse af straf m.v. (Skærpelse af afsoningsvilkårene for udvisningsdømte indsatte)

Fængselsforbundet bemærker vedrørende lovforslaget, at det kan medføre nogle uheldige menneskelige og retsprincipielle konsekvenser, at man vil gøre behandlingen af de indsatte afhængig af nationalitet.

Forbundet tænker især på forslaget om, at indsatte, der er udvist ved dom, ikke skal have ret til behandling mod stofmisbrug. Misbrugsbehandling retter sig nemlig ikke alene mod tiden efter løsladelsen, men i høj grad også tiden under afsoningen.

Kriminalforsorgens kerneopgave er både frihedsberøvelse og resocialisering. Det vil være et brud på disse grundlæggende principper, hvis personalet skal gøre forskel på grund af nationalitet. Især når indsatsen retter sig mod den aktuelle afsoning.

Det giver god mening, at egnede og motiverede udvisningsdømte indsatte tilbydes vederlagsfri behandling mod stofmisbrug. De udvisningsdømte indsatte skal kunne varetage en dagligdag uden at påvirke andre indsatte eller personalets sikkerhed.

Desuden er der mindre risiko for, at en udvist misbruger vender tilbage til Danmark for at lave ny kriminalitet, hvis vedkommende har fået behandling.

Til gengæld giver det god mening at undlade at anvende ressourcer i fængslerne på resocialiserende tiltag af udvisningsdømte udlændinge, som retter sig mod at få et job eller en uddannelse i Danmark.

Med venlig hilsen

Forbundssekretær Rene Larsen

Fængselsforbundet repræsenterer fængselsbetjente, værk mestre og uniformerede ledere i Kriminalforsorgen. Forbundet repræsenterer desuden fiskerikontrollører i NaturErhvervsstyrelsen.

DET KRIMINAL
PRÆVENTIVE RÅD

Justitsministeriet

jm@jm.dk og crr@jm.dk

Ejby Industrivej 115-125
2600 Glostrup

Tlf. 43 44 88 88

Fax 45 15 01 39

dkr@dkr.dk

www.dkr.dk

Høring over udkast om ændring af lov om fuldbyrdelse af straf mv. (skærpe af afsoningsvilkår for udvisningsdømte indsatte)

Hermed Det Kriminalpræventive Råds (DKR) høringssvar efter Justitsministeriets anmodning per e-mail den 20. december 2016.

DKR er enig i, at det ikke er formålstjenligt at anvende ressourcer på aktiviteter, som har til formål at resocialisere udvisningsdømte afsonere til et liv i det danske samfund.

Der er dog DKR's opfattelse, at det bør være en målsætning at reducere risikoen for recidiv – uanset om afsoneren skal udvises – for at forebygge, at den pågældende begår ny kriminalitet i Danmark. DKR skal derfor anbefale, at afsonere så vidt muligt gives "værktøjer" og/eller kompetencer til at leve kriminalitetsfrit også i deres hjemland.

Ifølge Justitsministeriets rapport *Præventive effekter af straf og andre tiltag over for lovovertrædere* fra 2015 fremgår det, at effekten af arbejde og uddannelsesmulighed isoleret set er vanskelig at vurdere, fordi indsatserne ofte forekommer i kombination med andre indsatser, og det er svært at konstruere en sammenlignelig kontrolgruppe.

Det kan derfor være vanskeligt at pege på konkrete effektfulde indsatser, men det fremgår af Justitsministeriets rapport, at forskningen peger på, at erhvervsfaglig uddannelse i fængslerne kan have en kriminalpræventiv effekt. Rapporten peger endvidere på, at kognitive programmer, eksempelvis færdighedstræning, moraludvikling, vredeshåndtering også kan være virksomme.

Med venlig hilsen

Anna-Karina Nickelsen
Sekretariatschef

17. januar 2017

DKR-nummer:

16-131-0283

Sagsbehandler:

AYR/AKN

Direkte tlf.:

45153695

ayr@dkr.dk

RETSPOLITISK FORENING

www.retspolitik.dk

HØRINGSSVAR

Høring over forslag til lov om ændring af lov om fuldbyrdelse af straf m.v.
(Skærpelse af afsoningsvilkårene for udvisningsdømte indsatte)

Sagsnummer 2016-1902-0386

1. Indledning.

Retspolitisk Forening ser med bekymring på dette forslag, der i sit grundsigte markant afviger fra en mangeårig dansk kriminalforsorgspraksis, der i hvert fald formelt har haft en forholdsvis human forståelse af, at en fornuftsbegrundet resocialiserende behandling af indsatte i danske fængsler var en væsentlig præventiv faktor med henblik på den indsatte tilbagevenden efter endt afsoning til samfundslivet udenfor fængslet.

Forslaget er bl.a. begrundet med, at "... disse stramninger af afsoningsvilkårene vil endvidere sende et klart præventivt signal til kriminelle udlændinge og bidrage til en styrket retsfølelse for så vidt angår, at udlændinge, der kommer til landet med kriminalitet for øje, skal opleve afsoning i et dansk fængsel som en reel straf". (Bemærkningerne s. 4)

Forslaget hviler således dels på den forestilling, at der er udlændinge, der alene tager ophold i Danmark med henblik på at begå kriminalitet. Retspolitisk Forening bekendt er der ikke nogen valide undersøgelser, der understøtter dette. Derimod er der utvivlsomt udlændinge, der begår endog grov kriminalitet her i landet, således at de kan idømmes udvisning efter endt afsoning. Hvilke motiver, udover tilfældige muligheder, der ligger bag disse udlændinges kriminalitet, findes der næppe heller nogen holdbar viden om. Videre anføres som begrundelse, at forslaget bidrager til styrkelse af retsfølelsen, således at de pågældende udlændinge oplever afsoningen i et dansk fængsel som en reel straf. Dette er en tilsyneladende civiliseret omskrivning af en afgørende vægt på en strafs repressive virkning.

Uden at gå nærmere ind i en retspolitisk diskussion om retsfølelsens betydning i kriminalforsorgssammenhæng skal foreningen henvise til, hvad Alf Ross skriver i *Ret og Retfærdighed* (1953) s. 463f: "En appel til retsfølelsen er – når denne betragtes som motiverende indstilling, og ikke blot en faktisk omstændighed (...) ikke noget argument, men et umiddelbart påtrykningsmiddel. En appel til retsfølelsen standser al argumentation og diskussion og kan kun mødes med andre påtrykninger og emotionelle udtryk for en afvigende retsfølelse. En rationel argumentation bliver først mulig, når retsfølelsen ikke anerkendes som motivation i sig selv, men kræves prøvet og justificeret i lys af reale hensyn (interesser)". Foreningen kan tilslutte sig dette standpunkt.

2. Begrænsning af kriminalforsorgens pligt til at udarbejde handleplaner for udvisningsdømte afsonere.

Foreningen har ingen særlige bemærkninger til dette punkt, idet det reelt vil være vanskeligt/umuligt at udarbejde handleplaner med henblik på den udvisningsdømtes tilbagevenden til eksempelvis Bulgarien. Foreningen kan tilslutte sig, at udarbejdelsen af handleplaner for selve afsoningsforløbet fortsætter uforandret samt, at kriminalforsorgsområdet undtagelsesvis vil kunne udarbejde en handleplan for udvisningsdømte indsatte for tiden efter løsladelse, hvis helt særlige forhold taler herfor. Det vil f.eks. kunne være tilfældet, hvor en udvisningsdømt indsat skal afsone en langvarig fængselsstraf, og udarbejdelsen af en handleplan for tiden efter løsladelse vurderes nødvendig eller hensigtsmæssig i forhold til gennemførelsen af den pågældendes udsendelse til hjemlandet efter endt afsoning. (Bemærkningerne s. 7)

3. Begrænsning af udvisningsdømte afsoneres adgang til beskæftigelse ved uddannelse og anden undervisningsaktivitet.

Fravigelsen af reglen om, at udvisningsdømte har samme rettigheder og pligter som andre indsatte i forhold til beskæftigelse ved arbejde, uddannelse eller anden godkendt aktivitet, forekommer ikke velvalgt, når det i bemærkningerne s. 9 hedder: ”Det er af hensyn til den enkelte indsatte og af hensyn til at opretholde ro og orden i fængslerne vigtigt, at indsatte så vidt muligt deltager i meningsfuld beskæftigelse under afsoningen. Navnlig forekommer det højst sandsynligt, at en diskrimination som foreslået vil skabe anledning til konflikter dels i forhold til fængselspersonalet og dels i forholdet mellem udvisningsdømte indsatte og andre indsatte.

De foreslåede regler indebærer, at udvisningsdømte, medmindre helt særlige forhold gør sig gældende, ikke kan kvalificere sig uddannelsesmæssigt. Meningen med det udover beskedne ressourcebesparelser kan kun være at gøre et fængselsophold, der i forvejen må anses som en psykisk belastning på grund af selve frihedsberøvelsen, utåleligt for de pågældende indsatte samt lægge grunden til et alvorligt modsætningsforhold til Danmark. Foreningen finder det vanskeligt at se nogen fornuftig begrundelse herfor.

Det hedder videre (bemærkningerne s.10) som begrundelse, at ”... uddannelse, undervisning og programvirksomhed hovedsageligt [tager] sigte på, at den indsatte kan bliveresocialiseret og leve en kriminalitetsfri tilværelse i det danske samfund efter løsladelsen”. Indtil nu har en række udvisningsdømte således deltaget i en efter bemærkningerne logisk set meningsløs aktivitet på lige fod med andre ikke-udvisningsdømte og danske statsborgere, da de jo ikke efter afsoningen skal leve en kriminalitetsfri tilværelse i Danmark. Foreningen går ud fra, at en række af de uddannelsesaktiviteter, der tilbydes indsatte i danske fængsler, ikke er ubrugelige i andre lande, og at de derfor kan bidrage til, at udvisningsdømte bliver bedre i stand til at klare sig ved en tilbagevenden til hjemlandet efter endt afsoning her i landet. (Bemærkningerne tager i øvrigt ikke stilling til det forhold, at udvisningsdømte undertiden ikke kan udsendes på grund af forholdene i hjemlandet).

Det fremgår af de efterstående bemærkninger, at regeringen godt kan se, at argumentationen ikke er holdbar, hvor det anføres:

” Udvisningsdømte bør dog fortsat kunne deltage i aktiviteter, som ikke er rettet mod resocialisering til det danske samfund. Der vil endvidere være tilfælde, hvor helt særlige forhold

taler for, at udvisningsdømte skal have adgang til uddannelse eller anden undervisningsaktivitet. Det vil navnlig gøre sig gældende, hvor der er udsigt til, at en udvisningsdømtindsat skal afsone i lang tid, inden der kan ske løsladelse og udsendelse til hjemlandet, eller den pågældende kan overføres til fortsat afsoning i hjemlandet. Der bør dog samtidig være konkrete grunde, som taler for, at en udvisningsdømt bør tilbydes en bestemt uddannelse eller undervisningsaktiviteter. Der kan i den forbindelse f.eks. lægges vægt på, at en bestemt uddannelse eller undervisningsaktivitet også vil være relevant ved tilbagevenden til hjemlandet efter løsladelse, eller at deltagelse i en bestemt undervisningsaktivitet vil være hensigtsmæssigt af hensyn til den udvisningsdømtes afsoningsforløb eller beskæftigelse ved arbejde i fængslet. Det bør efter omstændighederne også kunne tilbydes en udvisningsdømt indsat at fortsætte eller færdiggøre en uddannelse, som er påbegyndt, inden den pågældende blev udvist af landet ved dom". (Bemærkningerne s.10)

Disse betragtninger vil formentlig gælde langt de fleste udvisningsdømte.

Sådan fortsætter bemærkningerne med en "på den ene side – på den anden side"-argumentation, eksempelvis s. 11, hvor det hedder: "udvisningsdømte [vil] som udgangspunkt ikke kunne deltage i programvirksomhed, hvilket f.eks. omfatter gennemførelse af programmer med adfærdsregulerende formål eller andre aktiviteter, som skal give den indsatte redskaber til at indgå i sociale og samfundsmæssige relationer efter løsladelsen. Det følger dog af forslaget, at udvisningsdømte indsatte kan deltage i uddannelse, undervisning eller programvirksomhed, hvis særlige forhold taler herfor. Dette vil være tilfældet, hvis en bestemt uddannelse, undervisning eller programvirksomhed konkret vurderes ikke at være rettet mod resocialisering til det danske samfund. Det vil navnlig kunne være relevanter forhold til undervisning i forskellige adfærdsprogrammer". Videre hedder det (s. 12):" Der kan i den forbindelse f.eks. lægges vægt på, at en bestemt uddannelse, undervisning eller programvirksomhed også vil være relevant ved tilbagevenden til hjemlandet efter løsladelse". Som anført ovenfor gælder disse bemærkninger vel også navnlig for så vidt angår undervisning i adfærdsprogrammer, der vel er relevante for enhver udvisningsdømt uanset hjemland.

Retspolitisk Forening må på denne baggrund konstatere, at Direktoratet for Kriminalforsorgen og de enkelte anstaltsledelser vil få betragtelige vanskeligheder ved at fastlægge en praksis, der imødekommer regeringens forventninger til lovforslagets formål.

4. Begrænsning af udvisningsdømte afsoneres ret til vederlagsfri behandling for stofmisbrug.

Foreningen kan i det hele henholde sig til sin argumentation ovenfor under 3.

5. Lovforslagets menneskeretlige aspekter ses ikke at være behandlet.

Dette forekommer at være en alvorlig mangel, da Danmark har accepteret at arbejde efter såvel FN's standardminimumsregler samt De Europæiske Fængselsregler som bindende bestemmelser for dansk straffuldbyrdsret, jf. bemærkningerne og referencerne hos Hans Jørgen Engbo i "Menneskerettigheder under afsoning af fængselsstraf", Retspolitiske Udfordringer, red. Jørgen Jepsen og Jens Lyhne, København 2003 s. 294 ff. Før der i tilslutning til lovforslaget foreligger en grundig redegørelse for dettes forhold til de almindeligt anerkendte menneskerettigheder, har foreningen ikke muligheder for at kommentere dette.

6. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige.

Det anføres i slutningen (bemærkningerne s. 15) at lovforslaget ikke har nogen betydelige økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige. Dette kan i så fald kun skyldes, at kurser og andre resocialiseringstiltag specifikt målrettet til det danske samfund ikke i dag (meningsfyldt) tilbydes eller omfatter udvisningsdømte, hvilket ikke er i overensstemmelse med straffuldbyrdelseslovens regler. Foreningen betvivler i øvrigt, at forslaget ikke har nogen administrative konsekvenser, idet de undtagelser, der af foreningen er kommenteret under pkt. 3, formentlig vil kræve en særlig administrativ sagsbehandling.

København, den 16. januar 2017

Bjørn Elmquist
Formand

Leif Hermann
Medlem af bestyrelsen

Sekretariat c/o Advokat Bjørn Elmquist, Nikolaj Plads 26. 3.sal, 1067 Kbh. K,-
Tlf. 33 32 14 33, E-mail bjorn.elmquist@advokatelmquist.dk

Sekretær: E-mail sekretaer.retspolitik@gmail.com

Justitsministeriet

jm@jm.dk og crr@jm.dk

Formand: Kristian Mølgaard

Solbjergvej 3, 2.

2000 Frederiksberg

20 64 44 23

krm@boelskifteadvokater.dk

Sekretariat: Peter Trudsø

Rådhuspladsen 16

1550 København V

28 13 64 95

pt@strafferetsadvokaten.dk

www.lffa.dk

17. januar 2017

2016-1902-0386, Høring over udkast til lovforslag om ændring af lov om fuldbyrdelse af straf m.v. (Skærpelse af afsoningsvilkårene for udvisningsdømte indsatte)

Justitsministeriet har 20.12.16 sendt ovennævnte lovforslag i høring.

Formålet med lovforslaget er at stramme vilkårene for udvisningsdømte indsatte og begrænse deres adgang til tilbud og aktiviteter, som alle er rettet mod at vende tilbage til det danske samfund.

I den anledning skal Landsforeningen af Forsvarsadvokater udtale følgende:

Det er principielt betænkeligt, når afsonere ikke behandles lige.

Formålet med en afsoning er - uanset om der er tale om en udvisningsdømt eller ej – bl.a. at skabe rammerne for en kriminalitetsfri tilværelse.

En uheldig sideeffekt af den foreslåede ordning kan være, at de udvisningsdømte - på grund af begrænsninger i tilbud og aktiviteter - udvikler en uhensigtsmæssig adfærd i fængslerne, hvilket er til skade for de ikke-udvisningsdømte.

Det er i øvrigt ikke alle udvisningsdømte, der senere bliver udsendt af Danmark. Personer, som risikerer dødsstraf, tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling udsendes ikke. Der ses også eksempler på, at det ikke er muligt at afklare, hvilket land den udvisningsdømte kommer fra, hvilket forhindrer udsendelse.

Med venlig hilsen

Kristian Mølgaard

Fra: §Koncernledelsessekretariatet
Sendt: 17. januar 2017 16:08
Til: Camilla Brinch Rasmussen; Justitsministeriet
Emne: SV: Høring over lovforslag om skærpelse af afsoningsvilkårene for udvisningsdømte indsatte - 2016-1902-0386

Under henvisning til nedenstående mail kan det oplyses, at direktoratet har følgende bemærkninger til lovforslaget om skærpelse af afsoningsvilkårene for udvisningsdømte indsatte:

Det fremgår flere steder af lovforslaget, at de foreslåede begrænsningen for udvisningsdømte ikke får indflydelse på kriminalforsorgens vurdering af, om pågældende kan prøveløslades. Endvidere fremgår det, at det ved afgørelsen om prøveløsladelse ikke vil kunne indgå som et forhold, der i sig selv taler imod løsladelse, at en udvisningsdømt ikke har fået udarbejdet en handleplan, eller at vedkommende ikke har deltaget i uddannelse, undervisning, programvirksomhed eller behandling.

Direktoratet finder, at det ikke er helt klart, om der ved vurderingen af, om en udvisningsdømt skal prøveløslades, skal foretages en lempeligere utilrådelighedsvurdering i henhold til straffelovens § 38, stk. 4, (således som denne bl.a. er beskrevet i forarbejderne til straffuldbyrdelsesloven af 2001) end ved vurderingen af, om andre indsatte skal prøveløslades. Såfremt der skal foretages en ændret utilrådelighedsvurdering, finder direktoratet, at dette med fordel kan præciseres i lovforslaget. En sådan ændring vil betyde, at de administrative regler om utilrådelighedsvurderingen i forbindelse med prøveløsladelse skal tilpasses i overensstemmelse hermed.

Ad punkt 2.1.1. Gældende ret (om begrænsning af pligten til at udarbejde handleplaner

-
I 4. afsnit, 2. pkt., indgår ordet "fængselsfunktionær". Det bemærkes, at titlen nu er "fængselsbetjent".

Ad punkt 2.2.2. Regeringens overvejelser (om adgangen til beskæftigelse)

-
I 5.-6. afsnit omtales, at der vil være tilfælde, hvor helt særlige forhold taler for, at udvisningsdømte skal have adgang til uddannelse eller anden undervisningsaktivitet. Direktoratet skal hertil bemærke, om ikke også adgangen til at deltage i *programvirksomhed*, hvor helt særlige forhold taler herfor, bør nævnes.

Direktoratet forstår i øvrigt formuleringen i 6. afsnit således, at der vil være hjemmel til at igangsætte eller opretholde uddannelses tiltag eller programvirksomhed overfor udvisningsdømte, hvis det er nødvendigt af ordens- og sikkerhedsmæssige årsager, f.eks. for at sætte den indsatte i stand til at have omgang med personale og andre indsatte, hvilket er en forudsætning for afsoning i fællesskab og i beskæftigelsessammenhænge på institutionen.

Ad punkt 2.2.3. Den foreslåede ordning (om adgangen til beskæftigelse)

-
Direktoratet finder, at 3. afsnit fremstår, som om parenteser efter AMU-uddannelser beskriver, hvad AMU-uddannelser er. Endvidere er arbejdsmarkedsuddannelser (AMU) også nævnt i parenteser. Direktoratet skal på den baggrund foreslå følgende sproglige ændringer af dette afsnit:

"Udvisningsdømte vil således som udgangspunkt ikke kunne deltage i f.eks. grundlæggende uddannelse i almene fag (almen voksenuddannelse), gymnasial uddannelse (HF), erhvervskompetencegivende uddannelse som f.eks. AMU-kurser og erhvervsuddannelser, videregående uddannelser eller undervisning i grundlæggende færdigheder inden for læsning og regning (forberedende voksenundervisning) samt ordblindeundervisning."

Ad punkt 2.3.3. Den foreslåede ordning (om adgangen til vederlagsfri behandling for stofmisbrug)

-
Svarende til direktoratets bemærkning vedr. uddannelses tiltag/programvirksomhed forstår direktoratet 4.

afsnit således, at der vil være hjemmel til at igangsætte eller opretholde misbrugsbehandling overfor udvisningsdømte, hvis det er nødvendigt af ordens- og sikkerhedsmæssige årsager, f.eks. for at sætte den indsatte i stand til at have omgang med personale og andre indsatte, hvilket er en forudsætning for afsoning i fællesskab og i beskæftigelsessammenhænge på institutionen.

Hvad angår de økonomiske konsekvenser af lovforslaget kan det oplyses, at Koncern Ressourcer i direktoratet efter anmodning fra Økonomikontoret i departementet har sendt økonomiske beregninger direkte dertil.

Med venlig hilsen

Hanne Olesen

Direktoratet for Kriminalforsorgen
Direkte tlf.: +45 7255 4704

Fra: Camilla Brinch Rasmussen

Sendt: 20. december 2016 13:33

Til: 'samfund@advokatsamfundet.dk'; 'amnesty@amnesty.dk'; 'ds@socialrdg.dk'; 'mail@danskeadvokater.dk'; 'regioner@regioner.dk'; 'dt@datatilsynet.dk'; 'mikaelsjoeberg@oestrelandsret.dk'; 'ddp@praesteforening.dk'; 'dkr@dkr.dk'; \$Direktoratet for Kriminalforsorgen; \$Direktoratet for Kriminalforsorgen; 'hoeringer@dommerfm.dk'; 'lsc@ankl.dk'; 'fsd@rk.dk'; 'ff@faengselsforbundet.dk'; 'kake@domstol.dk'; 'hkstat@hk.dk'; 'info@humanrights.dk'; 'info@justitia-int.org'; 'kl@kl.dk'; 'krim@krim.dk'; Bibi Myrhøj; 'mail@politiforbundet.dk'; 'formand@retspolitik.dk'; 'rigsadvokaten@ankl.dk'; 'politi@politi.dk'; 'post@udsatte.dk'; 'sl@sl.dk'; kff@kff.dk; \$Renbæk Fængsel (206ren)

Emne: Høring - 2016-1902-0386

Se venligst vedhæftede filer.

Med venlig hilsen

Camilla Brinch Rasmussen
Fuldmægtig

Straffuldbyrdelseskontoret
Slotsholmsgade 10
1216 København K
Tlf. direkte: 7226 8523
Tlf.: 7226 8400
www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Justitsministeriet
Slotsholmsgade 10
1216 København K
Danmark
jm@jm.dk
crr@jm.dk

WILDERS PLADS 8K
1403 KØBENHAVN K
TELEFON 3269 8888
DIREKTE 32698979
MOBIL 91325769
EMKI@HUMANRIGHTS.DK
MENNESKERET.DK

DOK. NR. 16/03447-3

**HØRING OVER UDKAST TIL FORSLAG TIL LOV OM
ÆNDRING AF LOV OM FULDBYRDELSE AF STRAF MV.
(SKÆRPELSE AF AFSONINGSVILKÅRENE FOR
UDVISNINGSDØMTE INDSATTE)**

17. JANUAR 2017

Justitsministeriet har ved mail af 20. december 2016 anmodet om Institut for Menneskerettigheders eventuelle bemærkninger til udkast til forslag til lov om ændring af lov om fuldbyrdelse af straf mv. (Skærpeelse af afsoningsvilkårene for udvisningsdømte indsatte).

Instituttet har følgende kommentarer til lovforslaget:

1. SAMMENFATNING

Det er instituttets opfattelse, at det endelige lovforslag bør indeholde en beskrivelse af forslagets betydning for overholdelsen af Danmarks internationale forpligtelser. Instituttet mener endvidere, at der kan være behov for præciseringer i lovforslagets bemærkninger vedrørende begrænsningen af udvisningsdømtes ret til beskæftigelse ved uddannelse og anden undervisningsaktivitet. Endelig er det instituttets opfattelse, at der ved lovforslagets udarbejdelse er sket en fejl ved beskrivelsen af indholdet af den sociale stofmisbrugsbehandling. Det er instituttets opfattelse, at den sociale behandling har et meget bredere sigte end resocialisering efter endt afsoning. Den sociale behandling er tæt knyttet til den lægelige behandling og betragtes i internationale retskilder, som en del af det samlede sundhedstilbud til stofafhængige. Det er instituttets opfattelse, at denne del af forslaget risikerer at udgøre diskrimination og bør give anledning til at forslaget genovervejes.

I det følgende (pkt. 2) findes instituttets bemærkninger til udkastets manglende overvejelser af forholdet til Danmarks internationale forpligtelser, mens der i pkt. 3 redegøres for de relevante menneskeretlige retskilder. I pkt. 4, 5 og 6 følger instituttets bemærkninger til udkastets specifikke forslag.

2. UDKASTETS BESKRIVELSE AF MENNESKERETTEN

Det fremgår af Justitsministeriets vejledning om lov kvalitet fra 2005, at regeringen i lovforslag bør redegøre for overvejelser i forhold til blandt andet Danmarks internationale forpligtelser, når et lovforslag giver anledning til sådanne overvejelser.

Det er instituttets opfattelse, at det endelige lovforslag bør indeholde en beskrivelse af forslagens betydning for overholdelsen af Danmarks internationale forpligtelser til at sikre udvisningsdømte indsatte ret til sundhed, herunder som led i retten til sundhed, forbuddet mod umenneskelig og nedværdigende behandling samt forbuddet mod diskrimination. Forslaget bør tillige indeholde regeringens overvejelser om imødekommelse af ikke-retligt bindende fængselsstandarder.

3. MENNESKERETTEN

3.1 RETTEN TIL UDDANNELSE MV.

Retten til uddannelse findes blandt andet i FN's Konvention om Økonomiske, Sociale og Kulturelle Rettigheder (ØSKR) artikel 13 og 14. Bestemmelsen omhandler imidlertid ikke specifikt strafafsonere og andre frihedsberøvedes adgang til uddannelse eller andre undervisnings- og beskæftigelsesaktiviteter.

Både i Europaråds- og FN-regi er der udviklet såkaldte fængselsregler, der fastsætter en række standarder for de forhold frihedsberøvede bør tilbydes.

Disse standarder er såkaldt soft-law standarder. Det vil sige anbefalinger, som ikke er retligt bindende, men som indeholder vigtige principper og retningslinjer i forhold til straffuldbyrdelsen. Derudover ses Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i en række domme at henvise til Europarådets Fængselsregler, som udtryk for en fælles europæisk opfattelse af, hvad der kan betegnes som værdige afsoningsforhold.

Det anbefales i såvel Europarådets som FN's fængselsstandarder, at strafafsonere, herunder særligt unge strafafsonere, tilbydes undervisning.

Det anføres således bl.a. i de Europæiske Fængselsregler fra 2006, at:

“28.1 Every prison shall seek to provide all prisoners with access to educational programmes which are as comprehensive as possible and which meet their individual needs while taking into account their aspirations.

28.2 Priority shall be given to prisoners with literacy and numeracy needs and those who lack basic or vocational education.

28.3 Particular attention shall be paid to the education of young prisoners and those with special needs.”

Ligeledes i de nye FN's Standard Minimum Rules for the Treatment of Prisoners (The Mandela Rules) fra 2015, hvor det mere vidtgående anføres, at der skal være obligatorisk undervisning til unge indsatte og indsatte med læseproblemer ("illiterate prisoners"):

“Rule 104

1. Provision shall be made for the further education of all prisoners capable of profiting thereby, including religious instruction in the countries where this is possible. The education of illiterate prisoners and of young prisoners shall be compulsory and special attention shall be paid to it by the prison administration.”

3.2 MENNESKERETTEN OG STOFMISBRUGSBEHANDLING

Retten til sundhed fremgår af flere menneskeretlige dokumenter og konventioner som Danmark har tilsluttet sig.

FN's Konvention om Økonomiske, Sociale og Kulturelle Rettigheder (ØSKR) artikel 12 fastslår ethvert menneskes ret til at nyde den højst opnåelige standard af fysisk og psykisk sundhed. En lignende formulering findes i den Europæiske Social Pagt (ESP) artikel 11, hvor der fokuseres på staternes pligt til at iværksætte forebyggende initiativer på sundhedsområdet.

EU's Charter for Grundlæggende Rettigheder anerkender i artikel 35 individets ret til forbyggende og helbredende sundhedsservice.

Både ØSKR og EU's Charter for Grundlæggende Rettigheder indeholder et forbud mod diskrimination i forhold til de beskyttede rettigheder i konventionerne. FN's Konvention om Borgerlige og Politiske Rettigheder indeholder endvidere et generelt forbud mod diskrimination i artikel 26.

Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) indeholder ikke en specifik bestemmelse om retten til sundhed. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (EMD) har imidlertid fastslået, at staten i henhold til EMRK artikel 3, har en positiv forpligtelse til at sikre frihedsberøvede forhold, der respekterer deres menneskelige værdighed. Det følger af Domstolens praksis, at staten har særlige

forpligtelser i forhold til at sikre fængslede adgang til sundhedsydelser.¹ EMRK artikel 14 forbyder diskrimination i forhold til konventionens beskyttede rettigheder.

FN's narkotikakonventioner indeholder bestemmelser om statens forpligtelse til at yde stofmisbrugsbehandling mv. til stofafhængige.

Af 1961 Enkeltkonventionen artikel 38 og 1971 Psykotropkonventionen art. 20, fremgår, at staterne er forpligtede til at yde behandling, uddannelse, efterbehandling, rehabilitering og social reintegration af stofafhængige.

FN's Narkotikakommission (Commission on Narcotic Drugs) har på sit årlige møde i 2012 vedtaget en resolution, der anbefaler alle medlemslande, at udvikle og implementere stofbehandling mv. til indsatte i fængsler.² FN's Generalforsamling har i forbindelse med et særligt møde om narkotika i 2016 (UNGASS) vedtaget en resolution, der blandt andet fremhæver staternes forpligtelse til at sikre en lang række indsatser, herunder stofbehandling, i fængsler på et ikke-diskriminerende grundlag.³

FN's Standard Minimum Rules for the Treatment of Prisoners (The Mandela Rules) fra 2015 (omtalt ovenfor) indeholder en række bestemmelser om sundhedsydelser i fængsler. Disse regler har særligt fokus på behandlingen af stofafhængige indsatte. Af regel 24 fremgår:

'Rule 24

1. The provision of health care for prisoners is a State responsibility. Prisoners should enjoy the same standards of health care that are available in the community, and should have access to necessary health-care services free of charge without discrimination on the grounds of their legal status.
2. Health-care services should be organized in close relationship to the general public health administration and in a way that ensures continuity of treatment and care, including for HIV, tuberculosis and other infectious diseases, as well as for drug dependence.'

¹ Se bl.a. EMD, Kudla mod Polen, dom af 26. oktober 2000, appl. no.: 30210/96. Se vedrørende medicinsk stofbehandling i fængsler EMD, Wenner mod Tyskland, dom af 1. september 2016, appl.no.: 62303/13, præmis 55.

² Commission on Narcotic Drugs, resolution 55/2 vedtaget på af CND 16. Marts 2012.

³ FN's Generalforsamling, resolution A/RES/S-30/1, 'Our joint commitment to effectively addressing and countering the world drug problem', vedtaget 19. April 2016, se bl.a. artikel 1(k) og 4(b).

Det fremgår videre af regel 30, at kvalificeret sundhedspersonale skal tilse alle fanger hurtigst mulig efter indsættelse samt herefter, når det er nødvendigt. Det fremgår, at der særligt skal rettes opmærksomhed mod bl.a.:

'(...)

(c) Identifying any signs of psychological or other stress brought on by the fact of imprisonment, including, but not limited to, the risk of suicide or self-harm and withdrawal symptoms resulting from the use of drugs, medication or alcohol; and undertaking all appropriate individualized measures or treatment;

'(...)

Endelig kan det fremhæves, at Den Europæiske Komité til Forebyggelse af Tortur (CPT) har i sin rapport til Danmark på baggrund af et landebesøg i 2014, blandt andet bemærket, at substitutionsbehandling og afgiftningsprogrammer ikke altid blev ledsaget af social eller psykologisk støtte mv. CPT anbefalede blandt andet, at Danmark sikrer passende støtte til fængslede med stofrelaterede problemer.⁴

4. BEGRÆNSNING AF KRIMINALFORSORGENS PLIGT TIL AT UDARBEJDE HANDLEPLANER

Med udkastet foreslås straffuldbyrdelseslovens § 31, stk. 2, om udarbejdelse af handleplaner, ændret således at der alene er pligt til at udarbejde en handleplan for udvisningsdømte indsatte for tiden under afsoningen. Der kan dog ifølge udkastet udarbejdes handleplaner for tiden efter afsoningen hvis "helt særlige forhold" taler for det, (s. bemærkningernes pkt. 2.1.3). Som eksempel nævnes udvisningsdømte indsatte, som skal afsone en langvarig fængselsstraf.

Idet der er mulighed for at undtage begrænsningen i helt særlige tilfælde har instituttet ikke bemærkninger til denne del af udkastet til lovforslag.

5. BEGRÆNSNING AF UDVISNINGSDØMTE AFSONERES RET TIL BESKÆFTIGELSE VED UDDANNELSE OG ANDEN UNDERVISNINGSAKTIVITET

Der lægges med udkastet til lovforslag op til, at en indsat, som er udvist af landet ved dom, ikke kan være beskæftiget ved uddannelse,

⁴ European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment, 'Report to the Danish Government on the visit to Denmark carried out by the European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (CPT) from 4 to 13 February 2014', pkt. 54.

undervisning eller programvirksomhed, medmindre særlige forhold taler for det.

Som begrundelse for forslaget anføres det (s. 10), at "der bør ikke anvendes ressourcer i kriminalforsorgen på at tilbyde udvisningsdømte indsatte beskæftigelse, som tager sigte på en tilbagevenden i det danske samfund."

Som det fremgår ovenfor anbefales i såvel Europarådets som FN's fængselsstandarder, at strafafsonere, herunder særligt unge strafafsonere, tilbydes undervisning. Formålet med den anbefalede undervisning er, at de indsatte får styrket deres boglige kompetencer. Adgangen til undervisning er ikke afhængig af, om den indsatte efter endt afsoning er udvist af landet.

Fængselsstandarderne fra Europarådet og FN er som nævnt ikke-retligt bindende standarder (soft law). Ikke desto mindre har reglerne spillet en ganske væsentlig betydning for dansk straffuldbyrdesret.⁵ Direktoratet for Kriminalforsorgen har anført, at man i høj grad bestræber sig på at overholde de Europæiske Fængselsregler:

"Reglerne [De Europæiske Fængselsregler] er således ikke ultimative, men i Danmark bestræber vi os i høj grad på at overholde dem, og hvis der er regler, som vi ikke kan gå ind for, vil vi gøre opmærksom på dette i forbindelse med det forberedende arbejde og prøve at få bestemmelsen ændret eller eventuelt tage forbehold."⁶

- Instituttet anbefaler på den baggrund, at det præciseres i lovforslaget, at udvisningsdømte strafafsonere, herunder særligt unge strafafsonere og strafafsonere med læsevanskeligheder, bør tilbydes undervisningsaktiviteter – der ikke retter sig mod reintegration i det danske samfund – under strafafsoningen.

6. BEGRÆNSNING AF UDVISNINGSDØMTE AFSONERES RET TIL VEDERLAGSFRI BEHANDLING FOR STOFMISBRUG

Det fremgår af udkastet, at en indsat, der er udvist af landet ved dom, ikke længere skal have ret til vederlagsfri behandling mod stofmisbrug, medmindre særlige forhold taler herfor.

⁵ Jf. bl.a. Jakob Schiøler, *Straffuldbyrdeslovens bestemmelser om indgreb over for indsatte*, DJØF, 2012, s. 29.

⁶ Jf. Kriminalforsorgen, *Udvalget vedrørende fængslede kvinders vilkår*, 12. september 2011, s. 15.

Det fremgår af udkastets bemærkninger, at behandlingsgarantien efter straffuldbyrdelseslovens § 45 a vedrører sociale behandlingstilbud svarende til de tilbud, som kommunerne tilbyder til servicelovens § 85 om socialpædagogisk bistand. Det fremgår videre, at dette omfatter socialpædagogiske og andre serviceforanstaltninger i form af f.eks. vejledning, rådgivning, hjælp til selvhjælp til at udføre dagligdagens gøremål mv. Videre fremgår, at den sociale behandling navnlig sigter på resocialisering i det danske samfund, idet behandlingen har til formål at hjælpe og forberede den indsatte bedst muligt til skabe en kriminalitetsfri hverdag og skal koordineres med de sociale myndigheder, som har ansvaret for den fortsatte behandling efter løsladelsen. På den baggrund er det, ifølge udkastets bemærkninger, efter regeringens opfattelse ikke formålstjenligt, at udvisningsdømte indsatte, som ikke skal resocialiseres i det danske samfund, har adgang til behandling af social karakter rettet mod stofmisbrug.

6.1 BEMÆRKNINGER TIL INDHOLDET AF DEN SOCIALE BEHANDLING

Instituttet skal indledningsvist gøre opmærksom på, at der formodes at være tale om en fejl i bemærkningernes henvisning til servicelovens § 85, idet kommuners forpligtelse til at tilbyde stofmisbrugsbehandling følger af servicelovens § 101. Kommunernes forpligtelse til at yde behandling for stofafhængighed har tidligere været reguleret i den gældende servicelovs § 85.

Lovforslagets bemærkninger henviser imidlertid til indholdet i den gældende § 85 i serviceloven om særlig pædagogisk støtte og vedrører dermed ikke de forhold, der gør sig gældende for Kriminalforsorgens forpligtelser i henhold til straffuldbyrdelseslovens § 45 a.

Indholdet af de kommunale forpligtelser efter servicelovens § 101 er nærmere uddybet i afsnit VII i Vejledning nr. 10 af 15. februar 2011 om særlig støtte til voksne (Vejledning nr. 5 til serviceloven) (pkt. 155 ff.).

Heraf fremgår, at en stofmisbruger er fysisk og/eller psykisk afhængig af et eller flere bevidsthedsændrende stoffer (rusmidler) i en sådan grad, at det medfører skader eller problemer for vedkommende selv og/eller nærtstående samt samfundet. Det fremgår videre, at servicelovens tilbud til stofmisbrugere som udgangspunkt retter sig mod den nedsatte fysiske og især psykiske funktionsevne samt de sociale problemer, som følger af misbruget, jf. vejledningens pkt. 157.

Behandling efter servicelovens § 101 forudsætter en socialpædagogisk eller psykologisk funderet indsats. Denne sociale behandling, vil ofte foregå parallelt med eller i forlængelse af en lægelig behandling, f.eks.

substitutionsbehandling for opioidafhængighed, jf. vejledningens pkt. 164. Det fremgår videre af vejledningen, at hovedsigtet med en sådan behandling er ud fra brugerens egne ressourcer at hindre en yderligere funktionsnedsættelse, og bibringe vedkommende en bedre social og personlig funktion med henblik på højnelse af livskvaliteten.

Som det fremgår af udkastets bemærkninger er det alene hensigten at afskære udvisningsdømte adgang til at modtage social stofmisbrugsbehandling efter straffuldbydelseslovens § 45 a, mens der fortsat vil være adgang til at modtage lægelig behandling, herunder lægelig behandling for stofmisbrug, efter straffuldbydelseslovens § 45.

Det fremgår både af vejledningen til serviceloven og af Vejledning nr. 9002 af 28. december 2016 til læger, der behandler opioidafhængige patienter med substitutionsmedicin, at den lægelige og sociale behandling forudsættes at være tæt integreret.

Vejledning nr. 9002 af 28. december 2016 til læger, der behandler opioidafhængige patienter med substitutionsmedicin, gælder også for den lægelige behandling i Kriminalforsorgen, jf. vejledningens pkt. 1. Formålet med vejledningen er at beskrive sundhedsrettens regler for lægelig misbrugsbehandling og dermed bidrage med en fortolkning af den omhu og samvittighedsfuldhed, som en læge skal udvise i behandlingen, jf. pkt. 1.1

Af Vejledningen til læger, der behandler opioidafhængige patienter med substitutionsmedicin, følger, at lægelig stofmisbrugsbehandling kan iværksættes uden en social indsats, såfremt den ordinerende læge i samarbejde med patienten og den socialfaglige behandler vurderer, at patienten ikke har behov for social stofmisbrugsbehandling, jf. pkt. 5.1.

Selvom social stofmisbrugsbehandling uden for fængslerne i dansk ret er reguleret i socialretten, er der tale om en behandlingsform, der er meget tæt forbundet med den sundhedsfaglige behandling for stofafhængighed. Der er ikke grund til at antage, at social stofmisbrugsbehandling ikke menneskeretligt vil blive betragtet som en sundhedsydelse.

Som det fremgår af gennemgangen af indholdet af den sociale stofmisbrugsbehandling har behandlingen et meget bredere sigte end den socialpædagogiske støtte i form af f.eks. vejledning, rådgivning, hjælp til selvhjælp til at udføre dagligdagens gøremål mv. som findes i servicelovens § 85. Behandlingen retter sig primært mod den nedsatte fysiske og især psykiske funktionsevne, som følger af misbruget og har tæt sammenhæng med den lægelige behandling.

Stofmisbrugsbehandling har et resocialiserende sigte, men også det sigte at undgå en forværring af den pågældendes fysiske og psykiske funktionsevne m.v.

6.2 RISIKO FOR DISKRIMINATION

Retten til den højest opnåelige standard af fysisk og mental sundhed gælder for alle mennesker, også udvisningsdømte afsonere.

Staten har også en positiv forpligtelse til at sikre passende (adequately) sundhedsmæssig bistand til personer, der er frihedsberøvet, herunder strafafsonere. Det følger af EMD's praksis.

Hvorvidt den tilbudte sundhedsmæssige bistand er passende er ifølge EMD et vanskeligt element at afgøre. EMD har udtalt, at den sundhedsmæssige behandling i fængsler skal være passende i forhold til det niveau som staten i øvrigt har fastsat for den øvrige befolkning. Dette betyder dog, ifølge EMD, ikke at enhver indsat skal garanteres det samme behandlingsniveau som er tilgængeligt i de bedste sundhedsfaciliteter uden for fængslet.⁷ Domstolen har videre udtalt, at staten må sikre en behandling svarende til den sygdom den indsatte lider af.⁸ Det skal endvidere bemærkes, at Domstolen flere gange ses at henvise til De Europæiske Fængselsregler og til Den Europæiske Komité til Forebyggelse af Torturs (CPT) anbefalinger i sådanne konkrete vurderinger. EMD's praksis vedrører primært spørgsmålet om, hvorvidt strafafsonere har adgang til ringere sundhedsmæssig bistand end den øvrige befolkning, og ikke – så vidt ses – spørgsmålet om, at én gruppe strafafsonere ved lov gives en ringere adgang til sundhedsmæssig bistand end andre strafafsonere.

Udkastet har til formål at afskære udvisningsdømte adgang til social stofmisbrugsbehandling. Der er dermed tale om en forskelsbehandling af udvisningsdømte udlændinge i forhold til andre indsatte i relation til en specifik sundhedsydelse. Det rejser spørgsmål om, hvorvidt der er tale om diskrimination i forhold til retten til sundhed på baggrund af national oprindelse, idet danske statsborgere ikke kan udvises. Forholdet må tillige anses for at falde inden for EMRK's beskyttelsesområde og dermed være omfattet af konventionens diskriminationsforbud. Der er tale om diskrimination, hvis forskelsbehandlingen ikke er sagligt begrundet eller er uproportional.

⁷ EMD, Wenner mod Tyskland, dom af 1. september 2016, appl.no.: 62303/13, præmis 55.

⁸ EMD, Wenner mod Tyskland, dom af 1. september 2016, appl.no.: 62303/13, præmis 56.

Instituttet anbefaler,

- at regeringen genovervejer forslaget i lyset af det bredere indhold og formål med den sociale stofmisbrugsbehandling som følger af servicelovens § 101.
- at der redegøres for overvejelser i forhold til Danmarks internationale forpligtelser i lovforslagets bemærkninger, samt overvejelser om imødekommelse af internationale fængselsstandarder.

Der henvises til sagsnr.: 2016-1902-0386.

Med venlig hilsen

Emil Kiørboe

SPECIALKONSULENT

Justitsministeriet
Slotsholmsgade 10
1216 København K

KRONPRINSESSEGADE 28
1306 KØBENHAVN K
TLF. 33 96 97 98

DATO: 17. januar 2017
SAGSNR.: 2016 - 3758
ID NR.: 439876

jm@jm.dk + crr@jm.dk

Høring - over udkast til lovforslag om ændring af lov om fuldbyrdelse af straf mv. (Skærpelse af afsoningsvilkårene for udvisningsdømte indsatte)

Ved e-mail af 20. december 2016 har Justitsministeriet anmodet om Advokatrådets bemærkninger til ovennævnte lovforslag.

Advokatrådet har følgende bemærkninger:

Lovforslaget har til formål at skærpe afsoningsvilkårene for udvisningsdømte indsatte ved følgende ændringer:

- 1) At der ikke fremover skal udarbejdes handleplaner for udvisningsdømte vedrørende tiden efter løsladelse (ændring af straffuldbydelseslovens § 31, stk. 2),
- 2) At uddannelse, undervisning eller programvirksomhed ikke som udgangspunkt fremover skal tilbydes udvisningsdømte som "beskæftigelse" (indsættelse af et nyt stk. 2 i straffuldbydelseslovens § 38), og
- 3) At udvisningsdømte ikke som udgangspunkt fremover skal have ret til vederlagsfri behandling mod stofmisbrug (indsættelse af et nyt stk. 2 i straffuldbydelseslovens § 45 a).

Det overordnede formål med lovforslaget er således, at der ikke skal anvendes unødvendige ressourcer på resocialiserende tiltag, der sigter på en reintegration i det danske samfund, da det netop ikke er hensigten, at den udvisningsdømte efter endt afsoning skal vende tilbage til det danske samfund.

Lovforslaget skal endvidere "sende et klart præventiv signal til kriminelle udlændige" og "bidrage til en styrket retsfølelse for så vidt angår, at udlændige, der kommer til landet med kriminalitet for øje, skal opleve afsoning i dansk fængsel som en reel straf".

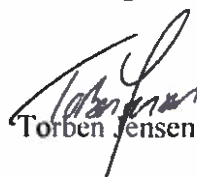
Advokatrådet kan anerkende den grundliggende præmis om, at tiltag, der sigter på reintegration i det danske samfund, ikke er formålstjenlig ved udvisningsdømte, der udvises efter strafafsoning.

Advokatrådet finder dog, at straffuldbyrdelseslovens § 3, der definerer straffuldbyrdelsens formål som ”at hjælpe eller påvirke den domte til at leve en kriminalitetsfri tilværelse.”, også må antages at gælde uanset, om den kriminalitetsfri tilværelse fremover sker i Danmark eller i et andet land. Det vil derfor være ønskeligt, om lovforslaget mere konkret tog stilling til, hvorvidt de tiltag, der ønskes indskrænket for udvisningsdømte, reelt kun sigter på en fremtidig kriminalitetsfri tilværelse i Danmark eller ligeledes en fremtidig tilværelse i et andet land.

Det er samtidig Advokatrådets opfattelse, at visse af de nævnte tiltag ikke kun har relevans for et fremtidigt liv efter afsoning men også for en mere hensigtsmæssig gennemførelse af selve afsoningen i en dansk institution. Dette perspektiv behandles kun delvist i det foreliggende lovforslag, herunder bl.a. i relation til den forslåede undtagelsesmulighed vedrørende uddannelse, undervisning, programvirksomhed og med stofmisbrugsbehandling (punkt 2.2.2. og 2.3.2).

Endelig savner Advokatrådet, at lovforslaget tager stilling til, hvordan de forslåede ændringer bør ses i forhold til Danmarks internationale forpligtigelser i forhold til ligebehandling og ikke-diskrimination, herunder bl.a. De Europæiske Fængselsregler.

Med venlig hilsen

Torben Jensen

Til Justitsministeriet

DERES REF.:

Sagsnr. 2016-1902-0386

VDR REF.:

5. januar 2017

DATE:

Høringssvar vedrørende høring over udkast til forslag til lov om fuldbyrdelse af straf m.v. (Skærpelse af afsoningsvilkårene for udvisningsdømte indsatte).

Præsteforeningen takker for modtagelsen af høringsbrev over ovennævnte lovforslag. Præsteforeningen har drøftet udkastet med Fængsels- og Arresthuspræsterne, og ønsker at tilkendegive sin bekymring over lovforslaget, idet enhver afsoner uanset nationalitet bør tilbydes de bedste muligheder for resocialisering.

Endvidere forudses et øget antal samtaler med udenlandske afsonere, som kan give anledning til et behov for øgede ressourcer.

Præsteforeningen har ikke i øvrigt bemærkninger til forslaget.

Med venlig hilsen

Pernille Leding